

επωνύμως

**Επίκαιρος
 Μανωλεδάκης**

Στις 21 Οκτωβρίου τιμήθηκε από το δήμο Χορτιάτη-Πυλαίας-Πανοράματος ο καθηγητής Γιάννης Μανωλεδάκης, που έφυγε από τη ζωή πέρυσι στις 26 Ιουνίου. Ημασταν συγκάτοικοι για ένα διάστημα στα φοιτητικά μας χρόνια και αργότερα Ξαναβρεθήκαμε ως συνάδελφοι ακαδημαϊκοί δάσκαλοι στο ΑΠΘ. Είναι γνωστό ότι ο Μανωλεδάκης αρνούταν να διεκδικήσει τη θέση του πρώτανη (ενώ είχε σχεδόν εξασφαλισμένη την εκλογή του με κοινή αποδοχή), όχι γιατί απέφρευγε να αναλάβει συλλογικές ευθύνες, αλλά γιατί πίστευε ότι θα συναντούσε ένα μη αναστρέψιμο «πελατειακό-κομματικό» σύστημα, που είχε ήδη εισδύσει στον πανεπιστημιακό χώρο, προερχόμενο από την ευρύτερη κοινωνική και πολιτική ζωή του τόπου. Ίσως και κάπου μέσα του να διατηρούσε επιφυλάξεις για την Κίρκα της αλαζονείας κάθε εξουσίας, αν και προσωπικά το θεωρούσα εντελώς απίθανο γνωρίζοντας

από κοντά την ανπεξουσιαστική προοδευτική κοσμοθεωρία και τη χαρακτηριστική σεμνότητα του μεγάλου ανδρός.

Την ηλιόλουστη εκείνη φθινοπωρινή Κυριακή της τιμητικής εκδήλωσης παρουσιάστηκε το βιβλίο «Κείμενα», έκδοση με πρωτοβουλία της «Κίνησης Πολιτών Χορτιάτη» και της εφημερίδας «Χορτιάτης 570», όπου αρθρογραφούσε συχνά ως κάτοικος Χορτιάτη. Από τα πολύ αξιόλογα άρθρα του διαλέγω εδώ να παραθέσω αποσπάσματα από το άρθρο «Όσοι έχουμε ακόμη δυνάμεις πρέπει να αντι-

ΤΟΥ
**ΚΥΡΙΑΚΟΥ
 ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ**
 Ομ. Καθηγητή ΑΠΘ

σταθούμε».

«Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ χώρα μας δεν είναι μόνον οικονομική. Είναι ιδίως κρίση πολιτική (δηλαδή κρίση θεσμών) και κοινωνική, που ανέδειξε όλα τα κακά χαρακτηριστικά του λαού μας (τον ατομικισμό, την έλλειψη κοινωνικού πνεύματος, την αδιαφορία για το συνάνθρωπό μας, τον λεγόμενο "ωχ αδερφισμό") και παραμέρισε τα καλά χαρακτηριστικά (όπως είναι κυρίως το φιλότιμο)...

Σ' αυτή την ανάδειξη του πολιτικού και κοινωνικού προβλήματος στη χώρα μας σε όλη του την έκταση συνέβαλαν αποφασιστικά ως δομικό μέρος του προβλήματος τα ΜΜΕ, καθώς η κρίση εντάσσεται σε αυτό που ονομάζουμε "αλλαγή εποχής", που έγκειται στην ουσία της σε αντικατάσταση του πραγματικού από το εικονικό»:

α) Αντικατάσταση των γεγονότων (είτε πρόκειται για διαδηλώσεις, είτε για επεισόδια) με την τηλεοπτική τους μετάδοση, με την τηλεοπτική ανάπασή τους...

β) Αντικατάσταση της πολιτικής με την τηλεοπτική πολιτική, την αναπαράθεση, αλλά και την ανάδειξη των πολιτικών μπροστά στις κάμερες της TV...

γ) Αντικατάσταση της απονομής της δικαιοσύνης με την τηλεοπτική δικαιοσύνη. «Τηλεεισαγγελείς», «τηλεκατηγοροί», «τηλεανακριτές» και «τηλεδικαστές» απαγγέλλουν την κατηγορία, ανακρίνουν και βγάζουν και την απόφαση!

δ) Αντικατάσταση του πραγματικού πολιτισμού, που παράγεται αθόρυβα σε πειραματικά θέατρα νέων ή σε μουσικές ομάδες ή από ταλαντούχους συγγραφείς, με τον τηλεοπτικό πολιτισμό, και γενικότερα με τον πολιτισμό των ΜΜΕ...